

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

רת"ק 8797-12-22 Booking.Com BV נ' כספי ואח'

לפני כבוד השופטים יונה אטדגי, טל לוי-מיכאלי, אריאל צימרמן

המבקשת: **Booking.Com B.V.**
ע"י ב"כ עוה"ד ד"ר אסף רנצלר ופרח רוסלר

נגד

המשיבות:
1. אסתר כספי
2. מרים זולטי
3. זהבה ברייטקופף
4. נחמה זולטי
ע"י ב"כ עו"ד אליהו כספי

החלטה

השופט י. אטדגי:

1. בקשת רשות ערעור על פסק דין של בית המשפט לתביעות קטנות בתל-אביב-יפו (כב' הרשמת הבכירה נעמה ניר), מיום 19.11.2022, בת"ק 48602-02-22, וכן על החלטת הביניים שניתנה במסגרת אותה תביעה ביום 3.6.2022 (להלן – "הבקשה", "פסק הדין" ו"החלטה", בהתאמה). הבקשה הועברה לדיון בפני הרכב של שלושה שופטים, בהתאם לתקנה 149(2)(ג) לתקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ט-2018 (להלן – "תקנות התשע"ט"), בהחלטת כב' השופטת אביגיל כהן, מיום 29.1.2023.

התביעה, ההחלטה ופסק הדין

2. המבקשת, חברה המאוגדת בהולנד, מפעילה אתר אינטרנט בשם BOOKING.COM (להלן – "האתר"), באמצעותו ניתן להזמין מקומות אירוח במלונות ומוסדות אירוח ברחבי העולם. בוקינג.קום ישראל הזמנות למלונות אונליין בע"מ (להלן – "בוקינג ישראל") היא חברה ישראלית, שעל-פי הגדרת המבקשת (סעיף 11 לבקשה), מספקת תמיכה למקומות האירוח הישראלים המפרסמים באתר.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

רת"ק 8797-12-22 Booking.Com נ' כספי ואח'

3. המשיבות, קרובות משפחה, הזמינו באמצעות האתר שהייה של שני לילות במלון מסוים בעיר רומא וכן לילה אחד במלון אחר הממוקם סמוך לשדה התעופה ברומא, משם תוכננה להם טיסה ארצה למחרת בשעה 6:00 בבוקר. ענייננו במלון השני (להלן – "המלון").
- על פי המתואר בתביעה, המלון סירב לארחן באותו לילה, משום שהן לא הציגו בדיקת קורונה שנעשתה באיטליה, למרות שהן היו מחוסנות והחזיקו בתו ירוק ישראלי וכן היו בידן תוצאות בדיקת קורונה ישראלית שנערכה פחות מ- 72 שעות לפני הגעתן למלון, ולדבריהן הן עמדו בדרישות החוק האיטלקי הנוגע לתקופת הקורונה, כפי שהן היו באותה עת.
- מפאת השעה המאוחרת, לא היה סיפק בידן לערוך בדיקת קורונה באיטליה, והן נאלצו ללכת לשדה התעופה ולבלות בו את הלילה עד שעת הטיסה.
- בכך נמנעה מהן האפשרות לנוח ולהתרענן לקראת הטיסה, כפי שהן תכננו. יצוין, כי אחת מהמשיבות הייתה עם תינוק בן חודשיים.
4. המשיבות, שתבעו את המבקשת ואת בוקינג ישראל, טענו שהנזק שנגרם להן נבע מרשלנותן של הנתבעות שלא ציינו במידע המוצג באתר ביחס למלון, כי נדרש להגיע אליו עם תוצאות בדיקת קורונה איטלקית, וכי אין די בתו הירוק הישראלי ובבדיקת הקורונה הישראלית.
- הן תבעו לפצותן בשל עוגמת הנפש שנגרמה להן בסך 4,000 ₪ כל אחד, 16,000 ₪ יחד. כתב התביעה הומצא למשרדי בוקינג ישראל.
5. בוקינג ישראל טענה להיעדר יריבות, משום שההזמנה נעשתה באתר השייך למבקשת. המבקשת (בכתב ההגנה שהוגש לאחר מתן ההחלטה) העלתה טענות הגנה רבות, דיוניות ומהותיות, ובכללן: חוסר המצאה כדין, משום שבוקינג ישראל אינה מורשית לקבל כתבי בית דין עבודה; הדין החל על מערכת היחסים שבינה לבין המשיבות הוא הדין ההולנדי; בית המשפט הישראלי אינו הפורום הנאות לדון בתביעה; היה על המשיבות לצרף את המלון לשם בירור אמתי של העובדות; המבקשת פעלה רק כמתווכת בין המלון למשיבות, ואין לה כל אחריות על המידע המפורסם באתר, שכן המידע פורסם על ידי המלון ובאחריותו; הכחשת הסעדים שנתבעו.
6. כאמור, כתב התביעה הומצא למשרדי בוקינג ישראל.
- בוקינג ישראל הגישה בקשה למחיקת התביעה נגדה בשל היעדר יריבות וכן היא טענה שהיא איננה הכתובת להמצאת כתבי בית דין למבקשת, מאחר שהיא איננה נציגתה בארץ.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

רת"ק 8797-12-22 Booking.Com BV נ' כספי ואח'

בהחלטה נקבע, כי שאלת היריבות שבין המשיבות לבין בוקינג ישראל תוכרע בפסק הדין. ביחס למבקשת, נדחתה טענתה של בוקינג ישראל, בהסתמך על פסקי דין קודמים שניתנו (שיפורטו להלן), ונקבע שהמצאת התביעה למבקשת באמצעות בוקינג ישראל היא המצאה כדין. כאמור, בכתב ההגנה שהגישה המבקשת לאחר ההחלטה, היא שבה (בין היתר) על הטענה, לפיה, המצאת התביעה אליה באמצעות בוקינג ישראל, איננה המצאה כדין.

7. בית המשפט קמא קיבל בפסק הדין את טענת חוסר היריבות של בוקינג ישראל ומחק את התביעה נגדה.

ביחס למבקשת, אלו הן הקביעות העיקריות בפסק הדין:

המצאת כתב התביעה למבקשת באמצעות בוקינג ישראל היא המצאה כדין, בהסתמך על פסיקה קודמת שניתנה בסוגיה זו. בקשר לכך דחה בית המשפט את טענת המבקשת, לפיה, **תקנות התשע"ט** שינו את המבחנים המשפטיים לביצוע המצאת כתבי בית דין לנמען שמחוץ לתחום המדינה, לעומת המבחנים המשפטיים שהיו בעניין זה **בתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד – 1984** (להלן – **"תקנות התשמ"ד"**), שעל פיהן ניתנה הפסיקה הקודמת; נדחתה הטענה להחלת הדין ההולנדי, גם זאת בהסתמך על פסיקה קודמת; נדחתה הטענה לפורום לא נאות;

נדחתה הטענה, לפיה לא ניתן לברר את התביעה מהטעם שהמשיבות לא צירפו את המלון כנתבע, משום שהמשיבות הציגו את הראיות שהיו בידן ואילו המבקשת נמנעה מלהציג ראיות כלשהן; נדחתה הטענה, לפיה אין למבקשת כל אחריות באשר למידע המוצג באתר, תוך שנקבע שהמבקשת היא **"סוכנות נסיעות מקוונת"**, עליה חלים הוראות **חוק שירותי תיירות, התשל"ו – 1976** (להלן – **"חוק שירותי תיירות"**) ובהסתמך על היקף חובת הגילוי של סוכנות נסיעות, כפי שנקבע בפסק הדין המקיף שניתן על ידי בית הדין לחוזים אחידים, ח"א 804/07 **דיזנהויז יוניטורס נסיעות ותיירות (1979) בע"מ נ' היועץ המשפטי לממשלה** (13.10.2009), פורסם בנבו, להלן – **"דיזנהויז"**);

לענייננו, נקבע כי המלון דרש, אכן, דרישה שלא הייתה מחויבת באותה עת על פי דרישות החוק האיטלקי הנוגע לתקופת הקורונה; כי מידע זה לא פורסם באתר; וכי המבקשת התרשלה בכך שלא מנעה את הצגת המידע החסר באתר ולכן היא אחראית לנזק – עוגמת הנפש – שנגרמה למשיבות; עם זאת, התביעה התקבלה בחלקה, כך שהמבקשת חויבה לשלם לכל אחת מהמשיבות 2,000 ש"ח וכן שכ"ט עו"ד למשיבה 1 (שייצגה בתביעה את כל המשיבות) בסך 10,000 ש"ח.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

רת"ק 8797-12-22 Booking.Com BV נ' כספי ואח'

הבקשה ותמצית טענות הצדדים

8. הבקשה מתמקדת בשלוש טעויות שנפלו לטענת המבקשת בפסק הדין, "אשר די בכל אחת מהן כדי להורות על ביטול של פסה"ד", וזאת "על אף שהמבקשת מאמינה שבפסה"ד הארוך נפלו שגיאות רבות":

א. סוגיית ההמצאה. בהקשר לכך שבה המבקשת ופירטה בהרחבה את הטענות שנטענו בבקשה שקדמה למתן ההחלטה, שהכשירה את ההמצאה למבקשת באמצעות בוקינג ישראל;

ב. הבקשה עונה על המבחנים שנקבעו בפסיקה ביחס למתן רשות ערעור: טעות משפטית גלויה וברורה, עוול זועק שנגרם לאחד הצדדים או שאלה משפטית עקרונית בעלת השלכות רוחב, וזאת משום שהמשיבות לא הוכיחו שהתנהלות המלון לא תאמה את הדין האיטלקי ומשום שהמבקשת איננה אחראית לנכונות המצגים שהוזנו על-ידי המלון באתר;

ג. הבקשה מעוררת שאלה משפטית עקרונית בעלת השלכות רוחב: "מידת אחריותה של פלטפורמה הפועלת במודל של מתווך לנכונות מצגים שהמפרסם מזין לתוכה", שאלה הרלבנטית לפלטפורמות אינטרנטיות גדולות נוספות.

9. המשיבות סמכו את טענותיהן על ממצאיו ונימוקיו של בית המשפט קמא, ולטענתן, אין לתת למבקשת רשות ערעור, הן בהסתמך על הפסיקה הכללית הנוגעת למתן רשות ערעור על פסקי דין של בתי המשפט לתביעות קטנות והן בהסתמך על הפסיקה הספציפית שניתנה ביחס לסוגיית המצאת כתבי בית דין למבקשת באמצעות בוקינג ישראל, שממשיכה לטענתן, לעמוד בתוקפה גם על פי תקנות התשע"ט.

דין והכרעה

10. אני סבור שאין לתת רשות ערעור, הן משום ההלכה "הכללית" המתייחסת למתן רשות ערעור על פסקי דין של בתי המשפט לתביעות קטנות והן משום ההלכה הספציפית שנקבעה ביחס לסוגיה הראשונה שהועלתה כנימוק לקבלת הבקשה, סוגיית ההמצאה.

11. ההלכה הנוגעת למתן רשות ערעור על פסק דין שניתן בבית המשפט לתביעות קטנות סוכמה בהחלטת בית המשפט העליון ב-רע"א 6480/13 דיאס נ' חברת בזק לתקשורת בע"מ (1.12.2013), כך (פסקה 9):

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

רת"ק 8797-12-22 Booking.Com נ' כספי ואח'

"אמת המידה למתן רשות ערעור על פסק דין שניתן בתביעה קטנה היא אף מחמירה עוד יותר [מהכלל למתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי"], בשים לב לתכלית שעמדה ביסוד הליך זה – לאפשר בירור פשוט, יעיל, מהיר וזול (ראו: חמי בן-נון וטל חבקין הערעור האזרחי 552-548 (מהדורה שלישית, 2012) (להלן: בן-נון וחבקין)); בש"א 3612/07 השטיח המעופף בע"מ נ' מוסרי [פורסם בנבו] (30.8.2007)). ברע"א 8144/04 בודקר נ' בשקירוב [פורסם בנבו] (20.3.2005) קבע השופט א' רובינשטיין כי במקרה שבו החל ההליך בתביעה קטנה תינתן רשות ערעור "במשורה שבמשורה" ואף "ביתר קפדנות מאשר בבקשות רשות ערעור 'רגילות', ואך בעוול זועק, או בשאלה משפטית בדרגת חשיבות גבוהה ביותר" (שם, בפסקה ט')

12. עיון בנימוק השני שצוין בבקשה, המתייחס להוכחת הדין שחל באיטליה בעת הרלבנטית ביחס להוראות הנוגעות לכניסה לבתי-מלון בתקופת הקורונה, מעלה, כי כולו נטוע במחלוקת הפרטית שבין הצדדים לתביעה ולבקשה, אין בו כל חשיבות ציבורית החורגת מעניינם של הצדדים ואין בה חשיבות משפטית, ודאי שלא "חשיבות גבוהה ביותר".

13. באשר לסוגיה הנוגעת לאחריותה של סוכנות נסיעות, זו כבר נדונה בהרחבה בדיזנהויז, שניתן, כאמור, על-ידי בית הדין לחוזים אחידים ולא הוגש עליו ערעור.

בקשר לכך, אני סבור כי צדק בית המשפט קמא במסקנתו כי **חוק שירותי תיירות חל על המבקשת, המספקת "שירותי סוכנות נסיעות"** לפי סעיף 1(3) לחוק; "הזמנת שירותי לינה בבתי מלון בישראל או מחוצה לישראל".

לאחר שסוגיה עקרונית זו הוכרעה בבית הדין לחוזים אחידים, אין זה מן הצדק לשוב ולברר אותה "על גבם" של תובעים בתביעות קטנות.

14. גם השאלה המשפטית הנוגעת ל"מידת אחריותה של פלטפורמה הפועלת במודל של מתווך לנכונות מצגים שהמפרסם מזין לתוכה", גם אם היא "שאלה משפטית עקרונית בעלת השלכות רחב" היא צריכה להתברר במסגרת רחבה ומקיפה יותר, ולא במסגרת בקשת רשות ערעור על פסק דין שניתן בבית משפט לתביעות קטנות, שלא נועד מלכתחילה לברר סוגיות משפטיות עקרוניות, שיש להן השלכות רחב, ראו: סעיף 60(ב) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד – 1984 (להלן – "חוק בתי המשפט") המסמיק בית משפט לתביעות קטנות שלא לדון

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

רתי"ק 8797-12-22 Booking.Com BV נ' כספי ואח'

בתביעות או להעבירן לבית משפט מוסמך, בין היתר, "אם ראה שהדין בבית המשפט לתביעות קטנות אינו מתאים להן" (וכן ראו: רע"א 8144/04 בודקר נ' בשקירוב (ניתנה ב 20.3.2005, פורסמה בנבו, פסקה ח'); בר"ע (מחוזי י-ם) 375/08 ארקיע קווי תעופה ישראליים בע"מ נ' קורה (ניתנה ב 3.4.2008, פורסמה בנבו, סעיף 10); טל חבקין, יגאל נמרודי, התביעה הקטנה, עמ' 153-155).

15. כן קשה לראות בתוצאת פסק הדין בנסיבות ענייננו, "עוול זועק", ואדרבא ניתן לומר כי דווקא למשיבות נגרם עוול, כשהמבקשת אילצה אותן להיגרר להתדיינות נוספת בערכאת הערעור, כולל הצורך המובן בנטילת ייצוג על-ידי עורך-דין כאשר ההליך בבית המשפט לתביעות קטנות מתנהל, בדרך כלל, ללא ייצוג (סעיף 63 לחוק בתי המשפט).

16. הסוגיה הספציפית של המצאת כתבי בית דין למבקשת באמצעות בוקינג ישראל כבר הוכרעה בבית המשפט העליון בשתי החלטות: הראשונה – רע"א 3690/20 Booking com. B.V נ' שלוש (26.10.2021, פורסמה בנבו, להלן – "שלוש").

המשיב שם הגיש תביעה כספית לבית המשפט לתביעות קטנות נגד המבקשת בגין פגמים נטענים ברמת האירוח בחדר מלון בפורטוגל, שאת השהות בו הזמין באמצעות האתר. כתב התביעה הומצא לבוקינג ישראל. נטען, כבענייננו שהמצאת כתב התביעה למבקשת באמצעות בוקינג ישראל איננה המצאה כדין. בית המשפט לתביעות קטנות דחה את הטענה. בית המשפט המחוזי דחה את בקשת רשות הערעור שהוגשה על פסק הדין, כשבמרכז הבקשה ניצבה סוגיית ההמצאה. גם בקשת רשות הערעור שהוגשה לבית המשפט העליון על החלטת בית המשפט המחוזי, נדחתה, בציינו (פסקאות 21-22):

"באופן דומה, גם המחלוקת בסוגיית ההמצאה אינה מקימה עילה למתן רשות ערעור. כאמור, הצדדים חלוקים בשאלה האם ניתן לראות בבוקינג ישראל מורשית על-מנת לאפשר להמציא לה כתב תביעה המיועד לבוקינג העולמית. בהתחשב במועדים הרלוונטיים להליך דן, ההכרעה בשאלה זו נעשית בהתאם להלכות שהתגבשו ביחס לפרשנותה של תקנה 482(א) לתקנות הישנות ביחס לשני המבחנים הקבועים בה: מבחן "אינטנסיביות הקשר" ומבחן "אותו העסק" ... לאור השימוש הסדור והרציף במבחנים אלה בפסיקה, ולנוכח התמקדות הטענות בתחולת המבחנים במקרה דנן

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

רת"ק 8797-12-22 Booking.Com BV נ' כספי ואח'

ולא מעבר לכך, מצאנו כי אין מדובר בשאלה עקרונית שמצדיקה קבלת בקשת רשות ערעור ב"גלגול שלישי".

אם כן, הגענו לכדי מסקנה כי אף שהמבקשת ניסתה לשוות כסות עקרונית לבקשתה, הרי שזו נסבה בעיקר על הכרעה בעניינם הפרטני של הצדדים ונטועה בנסיבותיהם הקונקרטיות, אשר נדונו והוכרעו על-ידי הערכאות הקודמות. אי לכך, אין מקום למתן רשות ערעור."

השנייה – רע"א 3170/22 Booking com. B.V נ' פלוני (29.6.2022), פורסמה בנבו, להלן – "פלוני").

המשיבים שם הגישו תביעה נגד המבקשת בבית המשפט לתביעות קטנות בגין פגמים נטענים ברמת האירוח במקום אירוח ברומניה, שאת השהות בו הם הזמינו באמצעות האתר. גם שם נטענו טענות דומות, שנדחו על-ידי בית המשפט לתביעות קטנות ובבקשת רשות הערעור שהוגשה לבית המשפט המחוזי. גם כאן דחה בית המשפט העליון את בקשת רשות הערעור שהוגשה על החלטת בית המשפט המחוזי (פסקה 8):

"לאחר שעיינתי בבקשת רשות הערעור ובנספחיה הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות בהתאם לתקנה 148א לתקנות סדר הדין האזרחי החדשות, אף מבלי להידרש לתשובת המשיבים. הבקשה אינה עומדת באמת המידה המחמירה שנקבעה למתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי". אף שהמבקשת טוענת שהבקשה מעלה שאלות עקרוניות, מצאתי כי היא למעשה "ממחזרת" שאלה שהועלתה על-ידה בעניין שלוש. כך, לא זו בלבד שהמבקשת עושה שימוש בהליך הנוכחי חלף הגשת בקשת רשות ערעור על פסק הדין עניין בן זאב [ע"ר (מחוזי מרכז) 59443-03-19 בן זאב נ' BOOKING.COM BV, 23.7.2019, פורסם בנבו], שהפך חלוט בינתיים, אלא שהיא שואפת בפועל לקיומו של עיון חוזר בפסק דינו של בית משפט זה בעניין שלוש, פרוצדורה שהדין אינו מכיר (ראו והשוו: רע"א 5588/21 אלאלוף נ' המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות (26.12.2021); רע"א 2034/21 יניב נ' אמיר (22.2.2022)). לבסוף, חרף טענותיה של המבקשת, לא התרשמתי כי דחיית הבקשה תגרום לה עיוות דין".

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

רת"ק 8797-12-22 Booking.Com BV נ' כספי ואח'

יצוין, בקשר לטענה שבוקינג ישראל עוסקת בהזמנת מקומות אירוח בישראל בלבד ולא בהזמנת אירוח בחו"ל, כי שתי ההחלטות של בית המשפט העליון עסקו בהזמנות בחו"ל, משמע מכאן, שבית המשפט העליון לא ייחס חשיבות להבחנה זו (ככל שהיא נטענה שם).

17. המבקשת טוענת, כי יש הצדקה לבחון שנית את הקביעות והמסקנות בשתי ההחלטות של בית המשפט העליון, משום שפסק הדין של בתי המשפט לתביעות קטנות, נושאי אותן ההחלטות, ניתנו בהתאם לתקנות התשמ"ד, בעוד שתקנות התשע"ט שינו את ההלכה הנוגעת להמצאה לנציג של נתבע שמקום מושבו או עיסוקו מחוץ למדינה. המבקשות נסמכות בעניין זה על פסק הדין שניתן ב-רע"א 3774/22 תרו תעשיה רוקחית בע"מ נ' הייט (25.10.2022, פורסם בבב, להלן – "תרו"), ועל דברי כב' השופט גרוסקופף שם, שערך השוואה בין תקנה 482 (א) לתקנות התשמ"ד לבין תקנה 163 (ג) לתקנות התשע"ט, ומסקנתו הייתה (פסקה 29):

"השילוב בין הדברים מעמיד אותנו על הצורך לפרש את תקנה 163(ג) לתקסד"א החדשות בזהירות, תוך מתן משקל הולם לא רק לפסיקה המרחיבה שעסקה בפרשנות תקנה 482(א) לתקסד"א הישנות, אלא גם לשאלה אם מתקיימים בענייננו התנאים הממוקדים יותר שנקבעו בתקנה 163(ג) לתקסד"א החדשות, באופן המבטיח כי הכרה באפשרות של המצאה לנציג תגשים לא רק את תכלית היידוע, אלא גם את תכלית רכישת הסמכות על דרך של נוכחות קונסטרוקטיבית בישראל".

18. אני סבור, כי אין הצדקה לבחון שנית את הקביעות והמסקנות שנקבעו בשתי ההחלטות של בית- המשפט העליון בשלוש ובפלוני, בשל כל אחד מהטעמים הבאים:

א. ההבחנה שעשה כב' השופט גרוסקופף בתרו לא התקבלה על-ידי כב' השופט עמית שישב באותו הרכב (פסקאות 3-4): "ככלל, איני סבור כי תקנה 163(ג) לתקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ט – 2018 (להלן: התקנות החדשות) באה לצמצם את הפרשנות המרחיבה שניתנה בשעתו לתקנה 482 (א) לתקנות סדר הדין האזרחי התשמ"ד – 1984 (להלן: התקנות הישנות)... ייתכן כי תקנה 163 (ג) בתקנות החדשות אף באה להרחיב לעומת המצב הקודם".

כב' השופט עמית סמך את חוות דעתו גם על מה שנאמר בעניין זה בספרו של יששכר רוזן צבי, ההליך האזרחי, עמ' 558, ובספרו של השופט יעקב שקד, סדר הדין האזרחי החדש (מהדורה שנייה), עמ' 794.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

רת"ק 8797-12-22 Booking.Com BV נ' כספי ואח'

יצוין כי השופט השלישי בהרכב, כב' השופט מינץ, הסכים לחוות דעתו של השופט גרוסקופף, אך לא חיווה את דעתו במפורש בסוגיה זו. הלכה למעשה, כל חברי ההרכב סברו באותו עניין שההמצאה שבוצעה לנציג הישראלי איננה המצאה כדין.

יצוין עוד, שגם כב' השופט סולברג חיווה את דעתו בסוגיה זו ב- רע"א 4625/22 נענה נ' כץ (10.1.2023, פורסם בנבו, פסקה 26), בציינו כי: "אמנם, תקנה 136 (ג) לתקנות החדשות אינה כוללת את המונח "אותו עסק או אותה עבודה", אולם בספרות הובעה העמדה שלפיה המונח "אותו העניין" נועד לשמש למטרה דומה; אותה גברת בשינוי אדרת (רוזן-צבי, עמ' 559; השוו: עניין תרו, פסקה 4 לחוות-דעתו של השופט עמית)".

ב. הנסיבות שנדונו בתרו שונות לחלוטין מנסיבות ענייננו. בתרו נדונה השאלה האם המצאה באמצעות "חברת אם" ישראלית ל"חברת בת" זרה שלה מהווה המצאה כדין, וזאת גם אם לחברת הבת הזרה אין כל פעילות בישראל.

זה היה גם הבסיס להסכמתו של כב' השופט עמית למסקנת כב' השופט גרוסקופף (פסקה 1): "אני מסכים לתוצאה אליה הגיע חברי, השופט ע' גרוסקופף, ולפיה לא ניתן להמציא לחברת האם הישראלית כתב תביעה המיועד לחברת הבת הזרה, מקום שבו אין לאותה חברה זרה פעילות משל עצמה בישראל. כך היה על פי התקנות הישנות וכך גם המצב כיום. אילו המצב היה הפוך, קרי, חברת אם זרה המחזיקה בחברת בת ישראלית הפועלת ומקדמת את עניינה של חברת האם בישראל, הרי שבמקרה כאמור, היינו אומרים כי לחברה הזרה יש נציג בישראל בקשר לענייניה בישראל (וראו השופטת ר' ערקובי בת"א (מחוזי ת"א) 1354-07-20 מילס נ' חוגג בפסקה 40 [פורסם בנבו] (18.03.2021), שם נאמר כי "החזקת חברה ישראלית היושבת בישראל תיחשב כ'עניין'")."

בענייננו, אין חולק שגם החברה הזרה (המבקשת) וגם החברה הישראלית (בוקינג ישראל) מנהלות פעילות בארץ (באמצעות האתר), וכי גם אם אין מדובר בחברת אם ובחברת בת כדברי ב"כ המבקשת בדיון לפנינו (עמ' 1 לפרו'), הרי שבוקינג ישראל מקדמת את ענייניה של המבקשת, לכל הפחות בקשר להזמנת מקומות אירוח בארץ.

ג. גם אם ניתן לראות בתקנה 163 (ג) לתקנות התשע"ט צמצום של ההלכה הנוגעת להמצאה לנציג של נתבע שמחוץ למדינה, לעומת הפרשנות המרחיבה שניתנה בעניין זה לתקנה 482(א) לתקנות התשמ"ד, כדעתו של כב' השופט גרוסקופף ובניגוד לדעתם של כב' השופטים עמית וסולברג, ודאי שצמצום ההלכה לא נועד לשנות החלטות ספציפיות שנגעו לכשרותן של המצאות ספציפיות, שניתנו לפני חלותן של תקנות התשע"ט, כשלא חל שינוי

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

רת"ק 8797-12-22 Booking.Com BV נ' כספי ואח'

במעמד של הגופים הנוגעים בדבר. בענייננו לא נטען לכל שינוי שחל בקשר העסקי שבין המבקשת לבין בוקינג ישראל, ומשכבר הוכרע שהמצאת כתב בית דין למבקשת באמצעות בוקינג ישראל היא המצאה כדין, אין להידרש עוד לסוגיה זו, גם אם התקנה הנוגעת להמצאה לנציג של חברה זרה שונתה לאחר מכן.

19. סיכומו של דבר, לא מצאתי דבר שיצדיק מתן רשות ערעור למבקשת על פסק הדין של בית המשפט לתביעות קטנות, ולפיכך אמליץ לחברי לדחות את הבקשה ולחייב את המבקשת לשלם למשיבות את הוצאות הבקשה בסך 20,000 ₪.

יונה אטדגי, שופט

השופטת ט. לוי מיכאלי:
אני מסכימה.

טל לוי מיכאלי,
שופטת

השופט א. צימרמן:
אני מסכים.

אריאל צימרמן, שופט

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

רת"ק 8797-12-22 Booking.Com BV נ' כספי ואח'

התוצאה

בקשת הערעור נדחית.

המבקשת תשלם למשיבות הוצאות הבקשה בסך 20,000 ₪.

העירבון שהפקידה המבקשת יועבר למשיבות באמצעות בא-כוחן על חשבון ההוצאות שנפסקו.

ניתנה היום, י"ג כסלו תשפ"ד, 26 נובמבר 2023, בהעדר הצדדים.

אריאל צימרמן, שופט

טל לוי-מיכאלי, שופטת

יונה אטדגי, שופט

